20/04/2023

Η Εξόδιος Ακολουθία του Μητροπολίτη Γέροντα Νικομηδείας κυρού Ιωακείμ

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου

Σήμερα, Πέμπτη της Διακαινησίμου, 20 Απριλίου 2023, στον Πατριαρχικό Ναό του Αγίου Γεωργίου στο Φανάρι εψάλη η Εξόδιος Ακολουθία για τον μακαριστό Μητροπολίτη Γέροντα Νικομηδείας κυρό Ιωακείμ, προεξάρχοντος του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου.

Συγχοροστάτησαν οι Μητροπολίτες: **Γέρων Δέρκων κ. Αποστόλος**, **Γέρων Πριγκηπονησίων κ. Δημήτριος, Μιλήτου κ. Απόστολος, Φιλαδελφείας κ. Μελίτων, Μυριοφύτου και Περιστάσεως κ. Ειρηναίος, Μύρων κ. Χρυσόστομος, Ικονίου κ. Θεόληπτος, Καλλιουπόλεως και Μαδύτου κ. Στέφανος, Κυδωνιών κ. Αθηναγόρας, Πισιδίας κ. Ιώβ, Αδριανουπόλεως κ. Αμφιλόχιος, Ίμβρου και Τένεδου κ. Κύριλλος, Σαράντα Εκκλησιών κ. Ανδρέας** και **Προύσης κ. Ιωακείμ.**

Το πένθος της Εκκλησίας έφεραν οι **Μητροπολίτες Γέρων Χαλκηδόνος κ. Εμμανουήλ** και **Σηλυβρίας κ. Μάξιμος,** ενώ τον επικήδειο εκφώνησε ο Πανοσιολ. **Υπογραμματεύς της Αγίας και Ιεράς Συνόδου, Διάκονος κ. Βοσπόριος.**

Παρέστησαν ιεράρχες του Θρόνου, όπως αναφέρει το “Φως Φαναρίου”, κληρικοί από την Πόλη και το εξωτερικό και πολλοί πιστοί, οι οποίοι προέπεμψαν τον

μακαριστό Νικομηδείας Ιωακείμ.

Η ταφή έγινε στο Κοιμητήριο του **Αγίου Ιγνατίου Χαλκηδόνος.**

Αναλυτικά ο Επικήδειος Λόγος του Υπογραμματέα της Αγίας και Ιεράς Συνόδου, Διακόνου Βοσπορίου Μαγκαφά:

«…αἱ (…) ὁδοὶ τῶν δικαίων ὁμοίως φωτὶ λάμπουσι,

προπορεύονται καὶ φωτίζουσιν, ἕως κατορθώσῃ ἡ ἡμέρα·…»

[Παρ. δ′, 18]

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Σεπτὴ τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,

Ἐξοχώτατε κύριε Πρέσβυ τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἀγκύρᾳ,

Συμπενθοῦντες ἐπισκέπται,

Λαὲ τοῦ Κυρίου πενθηφόρε·

Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Μεγάλην Παρασκευήν, καθ’ ἣν ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία λειτουργικῶς τιμᾷ καὶ ἐν περισυλλογῇ ἀναμιμνήσκεται τῆς εἰς Ἅιδου καθόδου τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἠγγέλθη ἡμῖν ἐν αἰθρίᾳ ἡ θλιβερὰ εἴδησις τῆς κοιμήσεως Ἱεράρχου ἀγαπητοῦ πᾶσιν, ἡγήτορος καὶ πρωτοπόρου, χρυσέοις γράμμασι χαραχθέντος εἰς τὰς ἱερὰς δέλτους τῆς προσφάτου ἱστορίας τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἐν τῇ Πόλει ἡμῶν πιστῶν, κηδευομένου σήμερον, Πέμπτῃ τῆς Διακαινισίμου, ἠχούντων τῶν νικητηρίων καὶ χαρμοσύνων ἀναστασίμων παιάνων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὑμνῳδοῦ. Ὁ ἀπὸ Χαλκηδόνος Μητροπολίτης Γέρων Νικομηδείας κυρὸς Ἰωακείμ, δοκιμασθεὶς σκληρῶς καὶ ἐπὶ εἴκοσιν καὶ ἓν ἔτη καθηλωθεὶς εἰς τὴν κλίνην τοῦ πόνου, ἐξεμέτρησε τελικῶς τὸ ζῆν ἠρέμα, εἰς ἡμέραν ἐκ τῶν πλέον εὐσήμων τῆς Ὀρθοδοξίας, καταλειπὼν ἀγαθωτάτην μνήμην καὶ μαρτυρίαν ἀξιομίμητον καὶ ἐπαινετὴν παρὰ πάντων, κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν.

Ἡ τοιούτου ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρὸς λόγοις περιγραφὴ – θλιβερὸν καθῆκον καὶ προνόμιον τοῦ Ὑπογραμματέως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου – καθίσταται εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἀσυγκρίτως δυσχερεστέρα, ἅτε δὴ τῆς προσωπικότητος τοῦ προκειμένου ἡμῖν σήμερον σεπτοῦ καὶ ἐν Ἱεράρχαις διακεκριμένου νεκροῦ τυγχανούσης ἐγνωσμένως καὶ ὁμολογουμένως πολυσχιδεστάτης καὶ ἀνεπαναλήπτου ἐν τῇ μοναδικότητι αὐτῆς. Ὁ λαβὼν τὴν εὐλογίαν ἵνα ἀπευθύνῃ λόγους καταλλήλους κατὰ τὴν εὔσημον καὶ ἱστορικὴν ταύτην στιγμήν, ἀνάξιος ὤν, ἀναξιώτερος καθίσταται, οὐ μόνον ἐκ τοῦ μεγέθους τοῦ ἀνατεθέντος αὐτῷ ἔργου,

ἀλλὰ καὶ διότι δὲν ηὐμοίρισεν ἵνα γνωρίζῃ ὁ ἴδιος τὸν λαοφιλῆ Ἱεράρχην. Τὸ ἐπίταγμα καθίσταται ἐπί τι ἐλαφρύτερον ἐκ τῆς ἐντυπωσιακῆς συμπτώσεως πασῶν τῶν περὶ τὴν προσωπικότητα τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Νικομηδείας θετικῶν ἀπόψεων καὶ μαρτυριῶν. Εἰς τοῦτο δέ, παραδόξως, δὲν συνετέλεσεν οὐδόλως ἡ μακρὰ αὐτοῦ καὶ σκληρὰ δοκιμασία ἐκ τῆς ἀσθενείας· ἡ δυναμένη ἐνδεχομένως ἀμβλῦναι καὶ θεραπεῦσαι τυχὸν ἀνθρωπίνως σημειωθείσας πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεις. Ἀντιθέτως, πάντες εἶχον προδιαμορφώσει καὶ ἐξ ἰδίας πείρας σχηματίσει ἰσχυρὰν τὴν πεποίθησιν περὶ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ πολυταλάντου χαρακτῆρος τοῦ σήμερον κηδευομένου Ἱεράρχου, ἤδη ἀπὸ τῆς πολυετοῦς ἐπαξίας διακονίας αὐτοῦ εἰς σειρὰν πολυευθύνων ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωμάτων, γεγονὸς περὶ τοῦ ὁποίου δικαίως καυχᾶται ἐν Κυρίῳ ἡ πενθοῦσα σήμερον Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία.

Ὁ Μητροπολίτης Γέρων Νικομηδείας, ὑπέρτιμος καὶ ἔξαρχος πάσης Βιθυνίας, κυρὸς Ἰωακείμ, κατὰ κόσμον Ἠλίας Νεραντζούλης, ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὴν 1^{ην} Μαρτίου τοῦ 1941, ὑπὸ εὐλαβῶν γονέων, Βασιλείου καὶ Καλλιρρόης. Τὴν βασικὴν παίδευσιν ἔλαβεν εἰς τὴν ἀστικὴν τῶν Ταταούλων σχολήν, τὴν δὲ ἐγκύκλιον εἰς τὸ Ζωγράφειον Γυμνάσιον. Κατόπιν δέ, εἰσήχθη εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολήν, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τὸ ἔτος 1966, ὑποβαλὼν τὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «*Αἱ τέσσαρες ἱεραποστολικαὶ περιοδεῖαι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου* » πτυχιακὴν ἐργασίαν. Τὴν 18^{ην} Δεκεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους, εἰς τὸν Ἱερὸν Κάθεδρικὸν Ναὸν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου μεγαλωνύμου Κοινότητος Σταυροδρομίου, χειροτονεῖται διάκονος ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Χαλδίας Κυρίλλου, λαβὼν τὸ ὄνομα Ἰωακείμ, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἀοιδίμου καὶ μεγαλειώδους Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ΄.

Ὁ ἀοίδιμος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθηναγόρας, δεχθεὶς εὐμενεῖς ὑπὲρ αὐτοῦ εἰσηγήσεις καὶ διακρίνας καὶ ὁ ἴδιος, διὰ τῆς πολυετοῦς ἐμπειρίας αὐτοῦ, σπουδαίας δυνατότητας εἰς τὸν νεαρὸν θεολόγον διάκονον, ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Αὐλήν, διορίσας αὐτὸν κατευθείαν Διάκονον τῆς Σειρᾶς, θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν λίαν εὐόρκως ὑπηρέτησε, διδασκόμενος καὶ δοκιμαζόμενος ἐπὶ τετραετίαν (1966 -1970). Ἐφ’ ᾧ καὶ τὸ 1971 ὁ γεραρὸς πλέον Πατριάρχης προήγαγεν αὐτὸν κατ’ ἀξίαν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Δευτερεύοντος τῶν Πατριαρχικῶν Διακόνων. Ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ταύτης αὐλικῆς θέσεως (1971 – 1973), ὁ Ἰωακεὶμ θὰ βιώσῃ τὰ οὕτως ἢ ἄλλως ἱστορικὰ γεγονότα τῆς ἀλλαξοπατριαρχίας τοῦ 1972. Τὴν 7^{ην} Ἰουλίου ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας, κατόπιν εἰκοσιτετραετοῦς σχεδὸν πολυπλάγκτου Πατριαρχίας, μετήλλαξεν τὸ ζῆν. Ὀλίγας δὲ ἡμέρας κατόπιν, διάδοχός του ἀναδεικνύεται ὁ ἀπὸ Ἴμβρου καὶ Τενέδου Δημήτριος, ἐνθρονισθεὶς τὴν 18^{ην} Ἰουλίου 1972. Ἡ ὑπευθυνότης, ἡ διακριτικότης, ἡ ἀποτελεσματικότης καὶ ἡ ὑποδειγματικὴ ἀφοσίωσις, ἃς ὑπέδειξεν ὁ τότε Δευτερεύων Ἰωακείμ, ὡδήγησαν

τὸν ἀοίδιμον Πατριάρχην Δημήτριον εἰς τὴν προβολὴν Συνοδικῶς τῆς ὑποψηφιότητος αὐτοῦ, ὡς Βοηθοῦ παρ' αὐτῷ Ἐπισκόπου, «*διὰ τὴν πνευματικὴν ἐπιστασίαν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἁγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς*» Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ τὸν τίτλον «*τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Μελιτηνῆς*». Ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ ἐγένετο τὴν 18ην Σεπτεμβρίου 1973 καὶ ἠκολούθησαν αἱ δύο χειροτονίαι του. Τὴν 21ην Σεπτεμβρίου ἡ εἰς πρεσβύτερον, τελεσθεῖσα ἐν τῷ Ἱερῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Ἁγίας Εὐφημίας Χαλκηδόνος, ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου τότε Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος κυροῦ Μελίτωνος τοῦ Χατζῆ, καί, ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ, δύο ἡμέρας μετά, τὴν 23ην Σεπτεμβρίου, ἡ εἰς Ἐπίσκοπον, τελεσθεῖσα πάλιν ὑπὸ τοῦ τότε Γέροντος Χαλκηδόνος, συμπαραστατουμένου ὑπὸ τῶν ἀειμνήστων Μητροπολιτῶν Λαοδικείας Μαξίμου καὶ Ῥοδοπόλεως Ἱερωνύμου.

Ἅμα τῇ ἐκλογῇ του διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἐπόπτης τῆς τότε Περιφερείας «Ὑψωμαθείων – Τὸπ Καποῦ» τῆς Ἁγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς, ὅπου ὑπηρέτησεν ἐπὶ βραχὺ μέν, ἀπολύτως λυσιτελῶς δέ. Ὁ Πατριάρχης, ἐκτιμήσας διὰ μίαν εἰς ἔτι φορὰν τὴν ἐπὶ τὸ ἔργον ἐπιτυχίαν καὶ ἀποτελεσματικότητα τοῦ ἄνδρος, ἀνεκάλεσε τελικῶς αὐτὸν καὶ πάλιν εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Αὐλήν, ἐμπιστευθεὶς αὐτῷ, ἀπὸ 25ης Μαρτίου τοῦ 1974, τὴν πλέον ὑπεύθυνον διοικητικὴν θέσιν, αὐτὴν τῆς Μεγάλης Πρωτοσυγκελλίας. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Μελιτηνῆς Ἰωακεὶμ εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ὡς Πρωτοσυγκελλεύοντος ὑπῆρξεν τοσαύτη, ὥστε ὑπηρέτησεν ἐκεῖ ἐπὶ δεκαοκταετίαν ὅλην, «ἀφήσας», κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, «ἐποχήν». Ὀλίγα μόλις ἔτη παρῆλθον ἄχρις οὗ ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος, κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 28ης Ἰουνίου τοῦ 1977, προτάσει τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου, ὁμοφώνως ἀπεφάσισε τὴν δι' εἰδικῆς διοικητικῆς πράξεως ἀνύψωσιν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τῆς Ἐπισκοπῆς Μελιτηνῆς εἰς ἐν ἐνεργείᾳ Μητρόπολιν· «*ἐν ἐκτιμήσει τῆς μακρᾶς καὶ ἐν πλήρει ἀφοσιώσει πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν τιμίας ὑπηρεσίας*» τοῦ προαχθέντος Ἀρχιερέως.

Ἡ μακροχρόνιος ὑπηρεσία τοῦ Μελιτηνῆς Ἰωακεὶμ ὡς Πρωτοσυγκελλεύοντος, παρὰ τῷ ταπεινῷ Πατριάρχῃ Δημητρίῳ, χαρακτηρίζεται ὡς λίαν γόνιμος καὶ δημιουργικὴ διὰ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ὁ ἴδιος ἀνεδείχθη ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς ὡς ὁ δεξιὸς βραχίων τοῦ Πατριάρχου, ἐπὶ πρακτικῶν ζητημάτων ποικίλης φύσεως, ἁπτομένων τόσον τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ Πατριαρχείου, ὅσον καὶ τῆς εὐρυτέρας Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀρχικῶς, διὰ πολλαπλῶν μεταβάσεών του εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐκαλλιέργησε προσωπικῶς στενοτέρας σχέσεις μετὰ προσωπικοτήτων ἐπιρροῆς ἐξ Ἑλλάδος, Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς. Τοῦτο ἐξησφάλισε τοὺς ἀπαραιτήτους πόρους ὥστε νὰ ἐκκινήσῃ ἡ ὑλοποίησις τοῦ προγραμματισμοῦ γενικωτέρων βελτιωτικῶν παρεμβάσεων. Αἱ ἄρισται σχέσεις συνεργασίας μετὰ τῶν ἁρμοδίων κρατικῶν ἀρχῶν τῆς χώρας διηυκόλυναν τὴν

ὑλοποίησιν τῶν σχεδιασμῶν αὐτῶν.

Ἡ συμβολή του εἰς τὴν ἐπίβλεψιν τῆς ἐκ βάθρων ἀνεγέρσεως τοῦ κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον 1941 ἀποτεφρωθέντος Πατριαρχικοῦ Οἴκου, εἰς τὸν εὐπρεπισμὸν αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ ξεχωριστοῦ κτηριακοῦ συγκροτήματος τῆς Βιβλιοθήκης ὑπῆρξε μείζονος σημασίας. Ἐνῷ, παρὰ τὰς δυσκολίας τοῦ τότε νομικοῦ πλαισίου, ἰδιαίτερον ἐπεδείξατο ἐνδιαφέρον εἰς τὴν πραγματοποίησιν ἐπισκευῶν καὶ ἐργασιῶν συντηρήσεως εἰς ἀρκετοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἰδιαίτερον βεβαίως ἦτο πάντοτε τὸ διὰ τὸν Ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελιστρίας Προπόδων Ταταούλων ἐνδιαφέρον του, ἐφ’ ὅσον ἐκεῖ ἐνετοπίζετο ἡ γειτονιὰ ὅπου ἠνδρώθη. Ἐπεδίωξε, παραλλήλως, τὴν ἐπάνδρωσιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς δι’ ἱερέων Κωνσταντινουπολιτῶν ἐκ καταγωγῆς, διαβιούντων κατὰ κύριον λόγον εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ὁποίων κινητροδότησε ποικιλοτρόπως καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν ὁποίων ἐχειροτόνησεν ὁ ἴδιος διακόνους καὶ πρεσβυτέρους. Ὁμοίως, ἐπεδίωξε καὶ ἐπέτυχε τὴν ἀνανέωσιν τοῦ στελεχειακοῦ δυναμικοῦ τῶν Πατριαρχικῶν ὑπηρεσιῶν, διὰ τῆς προσλήψεως νέου καὶ ἱκανοῦ βοηθητικοῦ ἐκ λαϊκῶν προσωπικοῦ. Τὴν ἐμφανῆ ἤδη τότε λειψανδρίαν προσεπάθησεν ἵνα θεραπεύσῃ διὰ τῆς προσκλήσεως Ὀρθοδόξων χριστιανῶν ἐξ ἑτέρων περιοχῶν τῆς χώρας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, πρὸς ἀνάληψιν πρακτικῆς φύσεως καθηκόντων, κυρίως εἰς τοὺς πολυαρίθμους Ναούς, τὰ προσκυνήματα, τὰ κοιμητήρια καὶ τὰ ἁγιάσματα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Οὐχὶ ἀσθενέστερον ἐνδιαφέρον καὶ προσοχὴν ἐπέδειξεν καὶ διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν Ὁμογενῶν, τόσον διὰ τῆς ποικιλοτρόπου ἐνισχύσεως τῶν ἐναπομεινάντων μειονοτικῶν ἐκπαιδευτικῶν ἱδρυμάτων καὶ τῶν κατ’ αὐτὰ ὑπηρετούντων ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν, ὅσον καὶ διὰ τῆς ἐξασφαλίσεως ἱκανοῦ ἀριθμοῦ ὑποτροφιῶν διὰ τοὺς νεαροὺς φοιτητὰς τῆς ἐνταῦθα Ὁμογενείας. Συνελόντι εἰπεῖν, προσήνεγκε πολυτίμους ὑπηρεσίας πρὸς τὸν Θρόνον καὶ πρὸς τὴν Ὁμογένειαν, καθιστάμενος τελικῶς ὁ ἴδιος ἀντικείμενον ἐξιδιασμένης τιμῆς καὶ σεβασμοῦ ἐκ μέρους τῶν λοιπῶν κληρικῶν καὶ συνόλου σχεδὸν τῆς ἐνταῦθα Ὁμογενείας.

Βασικὸν χαρακτηριστικὸν τοῦ Πρωτοσυγκελλεύοντος Μελιτηνῆς Ἰωακείμ, ὡς ἐπιτελικοῦ τῆς Ἐκκλησίας στελέχους καὶ διοικητοῦ, ὑπῆρξεν ἡ δημιουργία ὁμάδων ἐργασίας ἀποτελουμένων ὑπὸ ἀξίων εἰς τὸν τομέα των ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους καθίστᾳ συνεργάτας μᾶλλον, εἰ ἐκτελεστὰς ἐντολῶν. Παρεῖχε δὲ εἰς αὐτούς, τοὺς συνεργάτας του, ἱκανὰ κίνητρα, ὥστε νὰ ἀποδίδουν τὸ μέγιστον τῶν δυνατοτήτων των ἐργαζόμενοι ὁμαδικῶς καὶ λαμβάνοντες δημιουργικὰς πρωτοβουλίας, ὑπὸ τὴν ἄγρυπνον ἀσφαλῶς παρακολούθησιν καὶ τὸ ζωηρὸν προσωπικὸν ἐνδιαφέρον τοῦ Πρωτοσυγκελλεύοντος. Ἡ ἐκδίπλωσις τῶν σπανίων αὐτοῦ διοικητικῶν χαρισμάτων, ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς ἐχεμυθείας καὶ πιστότητος αὐτοῦ, ἀνέπαυε

βαθέως τὸν Πατριάρχην Δημήτριον, ὅστις, κατὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς περιφήμου «*Ἱερᾶς Πορείας*» του «*πρὸς τὰς ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ἐκκλησίας καὶ τὸ ποίμνιον αὐτῶν*», ἐνεπιστεύθη οὐκ ὀλίγας φορὰς τὴν Ἐπιτροπίαν τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου εἰς τὸν Μελιτηνῆς Ἰωακείμ.

Ἡ ἀποτελεσματικότης τοῦ Μελιτηνῆς δὲν ὠφείλετο μόνον εἰς τὸν χαρισματικόν του χαρακτῆρα, ἀλλὰ κυρίως εἰς τὴν μαθητείαν του παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἱκανοτέρου καὶ ἐπιφανεστέρου τῶν Μητροπολιτῶν τῆς περιόδου ἐκείνης, τοῦ καὶ Γέροντός του Μητροπολίτου Χαλκηδόνος κυροῦ Μελίτωνος τοῦ Χατζῆ. Ἐκεῖνος εἶχε διαβλέψει πρῶτος τὰ διαφαινόμενα χαρίσματα καὶ τὰς ἀρετὰς τοῦ Ἰωακείμ, ὡς νεαροῦ ἱεροσπουδαστοῦ ἐν Χάλκῃ ἀρχικῶς καὶ ὡς φερέλπιδος στελέχους τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς ἐν συνεχείᾳ. Καὶ ὁ Μελιτηνῆς οὐδέποτε ἐπέτρεψεν εἰς ἑαυτὸν ἵνα λησμονήσῃ τὰς πρὸς αὐτὸν εὐεργεσίας τοῦ Γέροντός του. Ἀντιθέτως, ἐπεδείξατο ἀπόλυτον ὑπακοήν, σπανίαν προσήλωσιν εἰς τὰ διακελευόμενα καὶ ἀξιοσημείωτον ὑπομονήν. Καί, ὅτε ἡ ὑγιεία τοῦ Γέροντός του ἤρχισεν κλονιζομένη καὶ ὁσημέραι ἐπιδεινουμένη, ὑπηρέτησεν αὐτὸν «ψυχῇ τε καὶ σώματι», ἐν ἀδιαπραγματεύτῳ ἀφοσιώσει, ὡς στοργικὸν τεκνίον, μένων ἐπὶ ὥρας, συνήθως καθημερινῶς, παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του καὶ στηρίζων αὐτὸν μοναδικῶς ἐν τῇ ἀσθενείᾳ καὶ τῷ γήρατι, ἐπιβλέπων προσωπικῶς τὴν περίθαλψιν τοῦ πνευματικοῦ του πατρὸς καὶ συμμετέχων πολλάκις καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὴν παροχὴν ποικίλης φροντίδος εἰς αὐτόν, ἄχρι καὶ τῆς κοιμήσεώς του, τὴν 27^{ην} Δεκεμβρίου 1989.

Μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Δημητρίου († 2 Ὀκτωβρίου 1991) καὶ τὴν παμψηφεὶ ἐκλογὴν καὶ ἐνθρόνισιν τῆς Ὑ. Θ. Παναγιότητος ἀπὸ Χαλκηδόνος εἰς τὸν Ἁγιώτατον Ἀποστολικὸν καὶ Πατριαρχικὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου, κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 10ης Δεκεμβρίου 1991, ἀνέδειξεν παμψηφεί, Σεπτῇ Ὑμετέρᾳ προβολῇ, νέον Μητροπολίτην τῆς Γεροντικῆς καὶ περιβλέπτου Μητροπόλεως Χαλκηδόνος τὸν ἀπὸ Μελιτηνῆς Ἰωακείμ, «*εἰς ἐπιβράβευσιν τῆς πλουσίας, ἡμέραν καὶ νύκτα, εὐόρκου καὶ ἁγλαοκάρπου προσφορᾶς τοῦ Ἱεράρχου τούτου*» εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι θὰ ἐπεδείκνυε καὶ ἐν Χαλκηδόνι τὸν αὐτὸν αὐτοθυσιαστικὸν ζῆλον καὶ τὴν αὐτὴν διάθεσιν προσφορᾶς, ὡς καὶ ἄχρι τῆς τότε. Καὶ πράγματι, κατὰ τὴν ἐπὶ ἔνδεκα ἔτη πραγματικὴν διακονίαν του ἐν Χαλκηδόνι, συνέχισεν ἐπαξίως καὶ ἐπεξέτεινε τὸ ἔργον τῶν προκατόχων του. Ἡ δὲ Χαλκηδὼν ηὐδόκησε τότε ἵνα ἴδῃ τὰ καλλίτερά της χρόνια ἐκκλησιαστικῶς. Ἐκτὸς τῶν λοιπῶν ἔργων εὐποιΐας, ἰδιαίτερον ὑπῆρξε τὸ ἐνδιαφέρον του καὶ διὰ τὴν ἀνακαίνισιν τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Χαλκηδόνος, μὲ κύριον παράδειγμα τὸν Ἱερὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Εὐφημίας, τὴν ὁποίαν ἰδιαιτέρως εὐλαβεῖτο. Ἐνῷ, τὸ μειλίχιον καὶ πρᾶον τοῦ χαρακτῆρος του, ἡ ἀγάπη καὶ τὸ πρὸς πάντας εἰλικρινὲς καὶ ἄδολον αὐτοῦ ἐνδιαφέρον οὐ μόνον ὡδήγησε πολλὰ ἀναφυέντα

δύσκολα θέματα εἰς εὐκταίας λύσεις, ἀλλὰ συνεκέντρωσε πέριξ τοῦ Ποιμενάρχου καὶ πάντα ἱκανὸν καὶ εὐφυῆ κοινοτικὸν παράγοντα, εἰς τρόπον ὥστε ἡ Μητρόπολις νὰ λειτουργῇ ὑποδειγματικῶς, ἀξιοποιοῦσα πᾶσαν δυνατὴν εὐκαιρίαν.

Ταυτοχρόνως, ἡ Ἐκκλησία τὸν ἐπεφόρτισε καὶ διὰ τῆς εὐθύνης τῆς διαχειρίσεως τῶν γενικῶν οἰκονομικῶν αὐτῆς, τὰ ὁποία δὲν διεχειρίσθη στατικῶς καὶ διεκπεραιωτικῶς, ἀλλ' ἐν πνεύματι δημιουργικῷ καὶ ἀληθῶς πρωτοποριακῷ. Ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ, δρῶν ἡγετικῶς καὶ ῥηξικελεύθως, ἐντὸς ἑνὸς κόσμου συνεχῶς καὶ ῥαγδαίως μεταβαλλομένου, διέθετε τὰ ἀπαραίτητα μορφωτικά, κοινωνικὰ καὶ ἀντικειμενικὰ ἐφόδια, ὥστε καταλλήλῳ τρόπῳ νὰ προσεγγίζῃ ἰσχυροὺς οἰκονομικῶς παράγοντας, πρὸς ἀνεύρεσιν πόρων διὰ τὰ ἔργα, τὰ προγράμματα καὶ τὰ ἐν γένει μονίμως διογκούμενα ἔξοδα τοῦ Πατριαρχείου, δοθέντος ὅτι, ὑπὸ τὴν πεπνυμένην καὶ δεξιὰν οἰακοστροφίαν Βαρθολομαίου τοῦ πάνυ, ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία, ἀνταποκρινομένη καθηκόντως εἰς τὰς ἀπαιτητικὰς κλήσεις καὶ τὰς καινοφανεῖς προκλήσεις τοῦ νέου κόσμου, ἐγίνετο συνεχῶς καὶ ἐξωστρεφεστέρα, υἱοθετοῦσα πλέον κοστοβόρους δραστηριότητας.

Ἡ πηγαία ἀγάπη καὶ τὸ εἰλικρινές ἐνδιαφέρον τοῦ προπεμπομένου εἰς τὴν αἰωνιότητα σήμερον Ἱεράρχου διὰ τὸν ἄνθρωπον, διὰ πάντα ἄνθρωπον, κυρίως δὲ διὰ τὸν ἁπλοῦν καὶ πονεμένον πιστὸν καὶ διὰ πᾶν κατατρεγμένον τέκνον τῆς Ρωμηοσύνης, εἶχεν ἤδη γνωσθῆ πᾶσι πολὺ πρὸ τῆς ἐκλογῆς του εἰς τὴν Γεροντικὴν Μητρόπολιν Χαλκηδόνος. Ὁ Γέρων Μητροπολίτης ἦτο ὁ «*βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς*» παντὸς εὑρισκομένου ἐν ἀνάγκῃ ἀνθρώπου. Ἦτο γνωστὸς πρὸ πάντων διὰ τὴν προθυμίαν του νὰ ἐξυπηρετῇ, ὡς διακατεχόμενος ὑπὸ πνεύματος προσφορᾶς καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Τόσον ἡ βραχεία χρονικῶς διακονία του ἐν Ὑψωμαθείοις, ὅσον, καὶ κυρίως, ἡ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις κενωτικὴ ὑπηρεσία του, ἐπέβαλλον αὐτὸν εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν ὡς φιλάνθρωπον, ἐν ὅλῃ τῇ εὐρύτητι τῆς ἐννοίας τοῦ ἐπιθέτου. Ὡς Πρωτοσυγκελλεύων ἔδει ἀσφαλῶς ἵνα ἐπιδεικνύῃ αὐστηρότητα. Οὗτος, ὅμως, τὴν ἐμετρίαζεν διὰ τῆς πατρικῆς πρὸς πάντας στοργικότητός του.

Ἐδέχετο καὶ ἤκουε τοὺς πάντας ἀδιακρίτως. Ἐπεδείκνυε κατανόησιν. Ἔχεε βάλσαμον ἐπὶ τῶν ψυχικῶν πληγῶν τῶν συχνῶς πονεμένων ἐπισκεπτῶν του. Ἵνα δὲ παραφράσωμεν τὸν γνωστὸν στίχον τοῦ ὑμνῳδοῦ, «*Οὐδεὶς προστρέχων ἐπ’ αὐτῷ κατῃσχυμένος ἀπ’ αὐτοῦ ἐξεπορεύετο*». Οὐδεὶς ποτὲ ἐξῆλθεν δυσαρεστημένος ἐκ τοῦ φιλοξένου γραφείου του. Οὐδέποτε, ὅμως, ὁ σοφὸς Ἱεράρχης ὑπεσχέθη τὴν ἱκανοποίησιν ἀνεφίκτων ἢ ἀδίκων αἰτημάτων. Οὐδέποτε ἐκαλλιέργησεν εἰς τοὺς ἐπισκέπτας του φρούδας ἐλπίδας. Ἀντιπαρήρχετο τὰ μὴ δίκαια αἰτήματα λακωνικῶς, διὰ τῆς ἁπλουστάτης φράσεως «*Αὐτὸ δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ*»!

Ἡ νέα διακεκριμένη θέσις του εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ὡς Γέροντος Χαλκηδόνος, ηὔξησε καὶ τὰς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὑποχρεώσεις του. Κατὰ τὰς ἐν τὸ ἐξωτερικῷ συχνὰς Ἱεραποδημίας τοῦ νέου Πατριάρχου, οὐχὶ σπανίως, διωρίζετο Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος. Πλειστάκις ἐκλήθη ἵνα ἐκπροσωπήσῃ τὴν Σεπτὴν Κορυφὴν εἰς ἐκκλησιαστικὰ ἢ κοσμικὰ γεγονότα ὑψηλῆς σημασίας, ἐνταῦθα ἢ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Πάντες ἀνακαλοῦμε τὴν ἱεροπρεπῆ παρουσίαν του πλησίον τοῦ ἐνθρονιζομένου, τὴν 9ην Μαΐου τοῦ 1998, τότε νεοεκλεγέντος, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν μακαριστοῦ Χριστοδούλου, μεθ’ οὗ τὸν συνέδεε μακρὰ φιλία. Ἐστάλη δέ, ἐπίσης οὐκ ὀλίγας φοράς, εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ὡς μέλος ἢ Πρόεδρος Πατριαρχικῶν Ἐξαρχιῶν. Παραλλήλως, ἀπὸ Μελιτηνῆς ἤδη, ὑπῆρξε μέλος ἢ καὶ Πρόεδρος σειρᾶς Συνοδικῶν ἢ ad hoc Ἐπιτροπῶν, ὡς τῆς Ἐφορείας τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς, τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου, τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ἐπαρχιῶν τοῦ Θρόνου Ἐπιτροπῆς, τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς Ἀνακαινίσεως, Ἐξωραϊσμοῦ καὶ Συντηρήσεως τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ καὶ Οἴκου, τῆς ἐπὶ τῶν Μοναστηρίων καὶ Ἁγιασμάτων Ἐπιτροπῆς, τῆς ἐπὶ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Θεμάτων, τῆς ἐπὶ τῆς Ἀξιοποιήσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς Μελετῶν καὶ Ἔργων Συντηρήσεως Ἱερῶν Ναῶν τῆς Ἁγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν πλησιοχώρων αὐτῇ Ἱερῶν Μητροπόλεων, κατ’ ἐξοχὴν δὲ τῆς Πατριαρχικῆς Κεντρικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, συμβαλὼν καταλυτικῶς εἴς τε τὴν λειτουργίαν καὶ εἰς τὸ ὑπ’ αὐτὰς παραγόμενον ἔργον.

Πάντα ταῦτα τὰ βαρέα καὶ ἀπαιτητικὰ καθήκοντα δὲν ἐστάθησαν ἱκανὰ ἵνα ἀλλοιώσουν τὸν εὐγενῆ χαρακτῆρα τοῦ κοιμηθέντος Ἱεράρχου. Οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ εἶναι μειλίχιος, προσηνής, ἥπιος, εἰρηνοποιός. Ἐν ταυτῷ ἐφρόντιζε νὰ μὴ καταδαπανᾶται εἰς ἀδολέσχους μικρολογίας καὶ ἀσκόπους κοινωνικοὺς σχολιασμούς. Οὐδέποτε μαρτυρεῖται νευρικὸς ἢ κυκλοθυμικός. Οὐδέποτε προσέβαλεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀντήλλασσε πικροὺς λόγους. Πάντες τὸν ἐνθυμοῦνται εὐγενῆ, γλυκύν, ἀγαπητικόν. Ὑπῆρξε δὲ μοναδικὸς εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν πάσης φύσεως προβλημάτων. Ἦτο κατὰ τὸ ὁμηρικὸν «*μύθων τε ῥητήρ, ἔργων τε πρηκτήρ*» [Ἰλ. Ι, 443]. Δὲν ἐδημιούργει, ἀλλ’ ἐπέλυε προβλήματα. Ἦτο, λόγῳ ἑνί,

νοῦς ὁραματιζόμενος, νοῦς πράττων, νοῦς φέρων ἀποτέλεσμα.

Ὁ Χαλκηδόνος Ἰωακεὶμ διεκρίνετο μὲν διὰ τὴν πιστότητά του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὡς ὁμοίως καὶ διὰ τὴν ἀφιλοχρηματίαν του, ταυτοχρόνως ὅμως ἐνεπιστεύετο, καλῇ τῇ πίστει, τοὺς πρὸς αὐτὸν ἐρχόμενους. Δὲν ἠδύνατο πάντοτε, ὡς Ἀρχιερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, νὰ συλλάβῃ τοὺς ἠρρωστημένους νόας, νὰ διακρίνῃ ἐγκαίρως τοὺς διεφθαρμένους χαρακτήρας, οἵτινες, δὲν τὸ κρύπτομε, συνήθως ἐπιχειροῦν νὰ προσεγγίσουν ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας, διότι ὁ ἴδιος ἦτο πάντοτε εὐθὺς καὶ ἀκέραιος, εἰλικρινὴς καὶ ἀγνὸς εἰς τὰς προθέσεις. Ἡ συναπάντησις μετὰ τοῦ οὐχὶ σπανίου δυστυχῶς τούτου εἴδους ἀνθρώπων, τὸν ἐξέπλησσεν ἀρνητικῶς, τὸν ἐπλήγωνε, τὸν ἐπίκραινε βαθέως.

Τὴν 6^{ην} Φεβρουαρίου τοῦ 2002, ἡ Πόλις ἐπάγωσεν εἰς τὴν εἴδησιν ὅτι ὁ λαοφιλὴς Δεσπότης, μεταβὰς τὴν πρωΐαν εἰς τὴν Χάλκην ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ πάτρωνος τῆς Σχολῆς Ἁγίου Φωτίου καὶ ὡμιλήσας καταλλήλως, ὡς Πρόεδρος τῆς Ἐφορείας τῆς Σχολῆς, ἐπλήγη κατόπιν, ἐντὸς τῆς ἡμέρας, ὑπὸ ὀξέως ἐγκεφαλικοῦ ἐπεισοδίου. Ἡ δραματικὴ αὕτη τροπὴ εἰς τὴν ὑγιείαν τοῦ δημοφιλοῦς Ἱεράρχου, γνωσθεῖσα, μέγαν ἔσχεν ἀντίκτυπον καθ’ ἅπασαν τὴν Ὀρθοδοξίαν. Συγκινητικαὶ ἐκδηλώσεις ἀνθρώπων ἀγωνιώντων ἔφθαναν καθημερινῶς εἰς τὸ Σεπτὸν Κέντρον· τηλεφωνήματα, τηλεγραφήματα, γράμματα καὶ μηνύματα συμπαθείας ἐλαμβάνοντο ἐπὶ μῆνας. Δεήσεις καὶ προσευχαὶ ὑπὲρ ταχείας ἀναρρώσεως καὶ ὁλοτελοῦς ἀποκαταστάσεως τῆς τρωθείσης αὐτοῦ ὑγιείας ἀνεπέμποντο καθ’ ἅπαντα τὸν Ὀρθόδοξον καὶ μὴ κόσμον. Δυστυχῶς, παρ’ ὅτι νοσηλευθεὶς εἰς τὰ ἀκριβώτερα καὶ καλλίτερα νοσοκομειακὰ ἱδρύματα, οὐδέποτε ἐστάθη δυνατὸν ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προτεραίαν κατάστασιν. Πολλοὶ ἐπεδείξαντο συγκινητικὸν πρακτικὸν ἐνδιεφέρον διὰ τὴν ἐν τῷ νοσοκομείῳ κατάστασίν του, τὴν περίθαλψίν του, τὰς προσπαθείας ἀποθεραπείας αὐτοῦ, ἄνευ δυστυχῶς οὐδενὸς ἀποτελέσματος. Συχναὶ ἀνὰ ἑβδομάδα ὑπῆρξαν αἱ ἐπισκέψεις ἀρχιερέων συνδεομένων μετ’ αὐτοῦ δι’ ἰσχυρᾶς ἀδελφικῆς φιλίας, ἀλλὰ καὶ πατέρων τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς, Κοινοτικῶν Παραγόντων, ποὺ δὲν τὸν ἐξέχασαν, συγγενῶν αὐτοῦ – ἰδίως τοῦ αὐταδέλφου του, μακαριστοῦ πλέον, Ἀντωνίου, ὅστις ἐπὶ ἔτη τὸν διηκόνησεν ἐν πιστότητι – καὶ κυρίως τῆς Ὑ. Θ. Παναγιότητος, συνδεομένης δι’ ἰσχυρῶν φιλικῶν καὶ ἀδελφικῶν μετ’ ἐκείνου δεσμῶν. Οὐδεμία θετικὴ ἐξέλιξις, οὐδεμία ἐνθαρρυντικὴ εἴδησις.

Καί, ναὶ μὲν ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας συνεχίσθη, ὡς ὤφελεν, γεγονὸς ἐπιβεβαιούμενον καὶ ὑπὸ τοῦ διορισμοῦ τοῦ τότε Μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως καὶ σήμερον πρώην Χαλκηδόνος κ. Ἀθανασίου, ὡς Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου, εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ βαρέως ἀσθενοῦντος Χαλκηδόνος Ἰωακείμ, ὅμως οὐδεὶς ἔπαυσε νὰ εὔχηται καὶ νὰ

προσεύχηται διὰ τὴν ἀνάρρωσιν, τὴν ἔγερσιν τοῦ καλοῦ Δεσπότου καὶ τὴν εὐεργετικὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὰ μοναδικῶς ὑπ’ ἐκείνου ἀσκούμενα πολυεύθυνα καθήκοντα.

Εἰς τὰς 21 Μαρτίου 2008, ἓξ περίπου ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκδηλώσεως τῆς ἀκινητοποιησάσης αὐτὸν ἀσθενείας, ἡ Ἐκκλησία, ἐν συνοχῇ καρδίας, ἀποφασίζει τὴν μετάθεσιν τοῦ λαοφιλοῦς Ἱεράρχου ἐκ τῆς Χαλκηδόνος εἰς τὴν ἐπίσης Γεροντικὴν Μητρόπολιν Νικομηδείας. Πάντες ἀκόμη ἐλπίζουν μυχίως εἴς τινα θετικὴν ἐξέλιξιν, εἰς ἓν θαῦμα, εἰς τὴν ἀφύπνισιν τοῦ ἀγαπητοῦ Ἱεράρχου, τοῦ πολυτίμου ἐκκλησιαστικοῦ στελέχους, τοῦ προστάτου τῶν ἀδυνάμων καὶ ἀνισχύρων. Τὰ ἔτη παρέρχονται δρομέως ἄνευ οὐδενὸς νεωτέρου. Ὁ Δεσπότης φαίνεται νὰ ἔχει περιέλθει εἰς μόνιμον βυθιότητα. Οἱ φίλοι ὅμως δὲν πείθονται. Θεωροῦν, εἶναι βέβαιοι, ὅτι τοὺς ἀκούει, ὅτι ὁ νοῦς καὶ αἱ αἰσθήσεις εἶναι ἀκόμη ὀξεῖαι. Τινές, κατὰ τακτικὰς ἐπισκέψεις, τοῦ ὁμιλοῦν, τὸν ἐνημερώνουν, τοῦ ἐκφράζουν τὴν ἀγάπην, τὴν εὐγνωμοσύνην των, τοῦ ἐκθέτουν τὰ ποικίλα προβλήματά των, ἐλπίζουν, προσεύχονται, δὲν δέχονται τὴν πρὸ ὀφθαλμῶν των ἀπέλπιδα κατάστασιν.

Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ χριστιανικώτερος τρόπος ἀντιμετωπίσεως πασῶν τῶν προβληματικῶν καταστάσεων. Ἀμετάπτωτος ἐλπίς. Ἀδιάλειπτος προσευχή. Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι, τελικῶς, τὸ παγκόσμιον χαροποιοῦν εὐάγγελον καὶ ἀναστάσιμον μήνυμα τῶν πασχαλίων καὶ γενικῶς ὅλων τῶν χριστιανικῶν ἡμερῶν. Καὶ ἡμεῖς, ἔμφωτοι ἀναστασίμου λαμπρότητος, ἀναπολοῦμεν τὴν προσωπικότητα τοῦ πρὸ ἡμῶν κειμένου σεπτοῦ Ἱεράρχου. Ἀναπολοῦμε τὴν ἀριστοκρατικότητα, τὴν εὐγένειαν εἰς τοὺς τρόπους, τὴν εὐαισθησίαν, τὴν σωφροσύνην, τὴν σύνεσιν, τὴν τιμιότητα, τὴν συνέπειαν, τὴν εἰλικρίνειαν, τὴν ὑπευθυνότητα, τὴν αἴσθησιν καθήκοντος. Ἀναπολοῦμε τὸν εὐθυτενῆ εἰς τὸ παράστημα, τὸν ἀρχοντικὸν εἰς τὴν ἐμφάνισιν, τὸν ἀκτινοβολοῦντα ὁμορφιάν, τὸν ἱεροπρεπέστατον λειτουργόν, τὸν μεγαλοπρεπῆ Φαναριώτην. Ἀναπολοῦμε, διδασκόμενοι ταπεινῶς, τὸ ἄκρως φιλάνθρωπον τοῦ χαρακτῆρος του, τὸ μοναδικὸν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ του ἤθους, τὴν ἀπόλυτον ἀδιαπραγμάτευτον ἀφοσίωσίν του εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ τὸν ἑκάστοτε Πρῶτον αὐτῆς.

Ὁ Γέρων Νικομηδείας ὑπῆρξε, πράγματι, ὁ αὐθεντικώτερος καὶ γνησιώτερος συναντιλήπτωρ καὶ συγκυρηναῖος τῶν πρώτων χρόνων τῆς μακρᾶς Πατριαρχίας τοῦ Αὐθέντου καὶ Δεσπότου μας, τοῦ λίαν ἀγαπήσαντος αὐτὸν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Βαρθολομαίου. Δι’ αὐτὸ καὶ πράγματι ἀφίησι δυσαναπλήρωτον κενόν. Ἀντελήφθη ἐξ ἀρχῆς τὸ μακρόπνοον σχέδιον τοῦ ὁραματιστοῦ Πατριάρχου καὶ φίλου του. Συνεμερίσθη τὰς ἀγωνίας, τοὺς ἀγῶνας, τὰς νυχθημέρους προσπαθείας, τὴν ἔμπονον φροντίδα διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ Θρόνου, τὴν

αὐτοθυσιαστικὴν δημιουργικὴν ἐμμονὴν εἰς τὸ ἱερὸν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος καθῆκον τοῦ Πατριάρχου τῆς Κωνσταντίνου Πόλεως. Ὑπῆρξεν ἀδιαμφισβητήτως καὶ αὐτὸς συνδημιουργὸς τοῦ θαύματος τοῦ Φαναρίου, τὸ ὁποῖον πάντες βιοῦμεν σήμερον. Ὑπῆρξε μέτοχος καὶ συνδιαμορφωτὴς τοῦ *μυστηρίου* τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, συνεχιστὴς τῆς μακρᾶς ἡρωϊκῆς ἁλύσεως τῶν διαπρεπῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Θρόνου, τῶν «*ἑτοίμῃ*» πάντοτε «*καρδίᾳ*» [Ψαλμ. ρζ΄, 2] διακονούντων νυχθημερὸν τὸν Πρῶτον τῆς Ὀρθοδοξίας Διάκονον. Ἐδίδαξεν ὑπηρετῶν, ἐδίδαξεν ὑπακούων, ἐδίδαξεν δημιουργῶν, ἐδίδαξεν διοικῶν, ἐδίδαξεν ὑποστηρίζων, ἐδίδαξεν ἀγαπῶν, ἐδίδαξεν πάσχων, φιλοπόνως καὶ στωϊκῶς, ἐδίδαξεν καὶ θνήσκων κατὰ Μεγάλην Παρασκευὴν καὶ κηδευόμενος θείᾳ συνάρσει ἐν μέσῳ ἀναστασίμου φωτός, τοῦ φωτὸς τὸ ὁποῖον ὑπηρέτησεν «*ὅλη ψυχῇ καὶ καρδίᾳ*», «*μέχρις ἐσχάτης του ἀναπνοῆς*».

«…*αἱ* (…) *ὁδοὶ τῶν δικαίων ὁμοίως φωτὶ λάμπουσι, προπορεύονται καὶ φωτίζουσιν, ἕως κατορθώσῃ ἡ ἡμέρα*·…» [Παρ. δ′, 18]

Προσευχόμεθα ταπεινῶς εἰς τὸν Ἅγιον Θεὸν ἵνα δεχθῇ τὴν πάλλουσαν Χριστὸν καρδίαν τοῦ σεπτοῦ Ἱεράρχου τοῦ Θρόνου, τοῦ ἡγιασμένου Μητροπολίτου Γέροντος Νικομηδείας κυροῦ Ἰωακείμ, εἰς τὰς στοργικὰς καὶ πατρικὰς Αὐτοῦ ἀγκάλας, ἐν κόλποις Ἀβραάμ, εἰς τὰς αἰωνίους μονάς. Ὃς ἔχει τὸ Γένος μας, ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία, ἅπαντες ἡμεῖς, τὴν ἀρχιερατικὴν εὐχὴν τῆς μακαρίας αὐτοῦ ψυχῆς!

Εἴη ἡ μνήμη αὐτοῦ αἰωνία!

Γένοιτο!